dr hab. Szymon Musioł
Akademia Muzyczna im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu
smusiol@amuz.edu.pl

Poznań, 04.11.2026 r.

RECENZJA PRACY DOKTORSKIEJ PANA MGRA MAXIMILIANA SZADZIULA

Zleceniodawca recenzji:

Akademia Sztuki w Szczecinie, pismo z dnia 04.09.2026 roku.

Dotyczy:

powołania mojej osoby Uchwałą nr 1/2026 Komisji Doktorskiej z dnia 10.07.2026 r. na recenzenta rozprawy doktorskiej pana mgra Maximiliana Szadziula na temat: *Inspiracje i fascynacje Ferenca Liszta dziełami innych twórców w kontekście sztuki transkrypcji fortepianowej* sporządzonej pod opieką promotorską pana prof. dra hab. Bogusława Rottermunda z Akademii Sztuki w Szczecinie.

SYLWETKA KANDYDATA ORAZ CHARAKTERYSTYKA JEGO DZIAŁALNOŚCI ARTYSTYCZNEJ I DYDAKTYCZNEJ

Pan Maximilian Szadziul jest pianistą prowadzącym działalność artystyczną, pedagogiczną i organizacyjną, koncentrującym swoje zainteresowania przede wszystkim wokół literatury fortepianowej epoki romantyzmu. Wykształcenie muzyczne zdobywał w Hochschule für Musik und Theater w Lipsku, gdzie w latach 2013–2017 studiował w klasie prof. Markusa Tomasa, a następnie w Akademii Sztuki w Szczecinie, kończąc w 2020 roku studia magisterskie z wyróżnieniem w klasie prof. Bogusława Rottermunda.

Działalność koncertowa doktoranta obejmuje występy solowe i kameralne w Polsce, Niemczech, Francji i Rosji. Wśród wymienionych w dokumentacji miejsc koncertowych znajdują się m.in. Konzerthaus Berlin, Großer Sendesaal des RBB, Admiralspalast oraz Konzertsaal der Universität der Künste w Berlinie. Na uwagę zasługuje również jego zaangażowanie w popularyzację muzyki klasycznej poprzez organizację koncertów

połączonych z prelekcjami dotyczącymi historii muzyki, stylistyki oraz kulturowych kontekstów prezentowanych dzieł.

Uzupełnieniem działalności artystycznej Pana Maximiliana Szadziula jest praktyka pedagogiczna, obejmująca przygotowywanie uczniów do egzaminów i konkursów muzycznych. Doktorant posiada także doświadczenie organizacyjne związane z samodzielnym przygotowywaniem i realizacją projektów koncertowych, w tym planowaniem repertuaru, pozyskiwaniem środków finansowych oraz promocją wydarzeń.

Szczególnym obszarem jego zainteresowań jest twórczość Franciszka Liszta, zwłaszcza problematyka transkrypcji fortepianowej, która stała się przedmiotem przedstawionego do oceny dzieła artystycznego wraz z opisem. Wybór tej tematyki jest zatem naturalną i logiczną konsekwencją dotychczasowej działalności artystycznej i wykonawczej doktoranta.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Przedstawiona do oceny praca doktorska mgra Maximiliana Szadziula na temat: *Inspiracje i fascynacje Ferenca Liszta dziełami innych twórców w kontekście sztuki transkrypcji fortepianowej* składa się z dwóch integralnych części: dzieła artystycznego utrwalonego w postaci nagrania fonograficznego oraz opisu dzieła artystycznego, obejmującego 153 strony. Promotorem pracy doktorskiej jest prof. dr hab. Bogusław Rottermund.

Nagranie zostało zrealizowane w Akademii Sztuki w Szczecinie na fortepianie Bösendorfer w sierpniu 2024 r. Nie została natomiast podana informacja, kto dokonał nagrania, a także kto odpowiadał za jego realizację dźwiękową i montaż. Uzupełnienie dokumentacji o te dane byłoby wskazane, zwłaszcza że jakość realizacji dźwiękowej stanowi jeden z elementów wpływających na odbiór zarejestrowanych interpretacji.

Na przedstawiony program artystyczny składają się następujące utwory Franciszka Liszta:

1. Réminiscences de Don Juan S. 418;
2. Ständchen S. 560/7;
3. Grandes Études de Paganini S. 141;
4. Wariacje na temat kantaty Bacha „Weinen, Klagen, Sorgen, Zagen" S. 180;
5. Isoldens Liebestod S. 447.

Dobór tak obszernego i wymagającego repertuaru stanowi ambitne przedsięwzięcie artystyczne, które niewątpliwie zasługuje na uznanie. Świadczy również o szerokich zainteresowaniach muzycznych doktoranta oraz jego gotowości do podejmowania złożonych wyzwań wykonawczych. Należy jednak zauważyć, że jakość dźwięku i montaż nagrań nie zawsze są w pełni satysfakcjonujące, co w pewnym stopniu utrudnia ocenę walorów brzmieniowych wykonania. Niezależnie jednak od tych ograniczeń można wskazać zarówno wartościowe obszary interpretacji, jak i elementy mniej udane.

Pierwszy z zaprezentowanych utworów - *Réminiscences de Don Juan* należy do najbardziej wymagających dzieł fortepianowej literatury wirtuozowskiej. Parafraza oparta na motywach opery *Don Giovanni* Wolfganga Amadeusza Mozarta wymaga od pianisty nie tylko znakomitego przygotowania technicznego, lecz także umiejętności oddania operowej dramaturgii, zróżnicowania charakterów muzycznych oraz połączenia wirtuozerii z przekonującą narracją artystyczną.

Wykonanie *Réminiscences de Don Juan* charakteryzuje się zdecydowanym sposobem kształtowania narracji i wyraźnym dążeniem do podkreślenia dramatycznego charakteru muzyki. W moim odczuciu doktorant zbyt często posługuje się jednak dźwiękiem twardym, a dominująca dynamika forte ogranicza możliwości budowania napięcia poprzez kontrast i stopniowanie środków wyrazowych. Zabrakło mi tutaj większego zróżnicowania kolorystycznego oraz subtelniejszego operowania dynamiką – elementów szczególnie istotnych w kontekście dialogu wpisanego w materiał muzyczny. Pewne zastrzeżenia budzi również pedalizacja. Zbyt długie używanie pedału powoduje miejscami zacieranie konturów harmonicznych i artykulacyjnych, przez co faktura traci na przejrzystości. Zauważalne są także odstępstwa od wskazówek zawartych w tekście nutowym, np. pominięcie fermaty na stronie 5 (trzeci system) oraz niewystarczające uwzględnienie charakteru *sotto voce* i dynamiki *mp* na stronie 6.

W części opartej na duecie *Là ci darem la mano*, szczególnie ważne staje się odtworzenie wokalnej proweniencji materiału muzycznego. Wykonanie doktoranta zdradza świadomość lirycznego charakteru tej części, jednak nie zawsze znajduje ona pełne odzwierciedlenie w sposobie kształtowania brzmienia. Nadmiernie rozbudowana pedalizacja, prowadząca niekiedy do nakładania się kolejnych harmonii, w połączeniu ze stosunkowo ciężkim sposobem gry sprawia, że muzyka traci część właściwej jej lekkości i naturalności. Pożądane byłoby wyraźniejsze różnicowanie barwowe i dynamiczne pomiędzy liniami melodycznymi, odpowiadającymi partiom wokalnym oryginału, a towarzyszącą im warstwą

akompaniamentu. W parafrazie Liszta umiejętność wyodrębnienia poszczególnych głosów ma bowiem znaczenie nie tylko fakturalne, lecz przede wszystkim dramaturgiczne.

Pewne niedostatki wyczuwalne są także w prowadzeniu narracji muzycznej i zachowaniu jej ciągłości. W kilku miejscach, m.in. na stronie 9 (trzeci i czwarty system), pojawiają się zakłócenia naturalnego przebiegu czasu muzycznego, które moim zdaniem wynikają z niezbyt udanego montażu nagrania i w ostatecznym kształcie fonograficznym wpływają one niekorzystnie na płynność wypowiedzi.

W kolejnym fragmencie utworu (*Allegretto)* utrzymanego w metrum 6/8, zabrakło mi większej stabilności pulsu oraz precyzji w realizacji przebiegu rytmicznego. Niektóre takty sprawiają wrażenie skróconych, co osłabia naturalną ciągłość narracji. Efekt ten słyszalny jest szczególnie w realizacja odcinka z decymami w dynamice *piano*, w którym dodatkowo niekorzystnie brzmi zmiana charakterystyki pogłosu, najprawdopodobniej wskutek nieudanego montażu. W dalszym przebiegu, w ostatnich taktach na stronie 11 i kolejnej stronie 12 pojawiają się również niedokładności tekstowe i rytmiczne, szczególnie słyszalne w figuracjach opartych na rytmach punktowanych.

Pierwsza wariacja, pomimo wyraźnego dążenia do zachowania czytelności faktury, wydaje się zbyt ciężka i utrzymana w trochę za wolnym tempie, które nie pozwala w pełni wydobyć jej lekkości. Również tutaj zbyt obfita pedalizacja nie sprzyja przejrzystości artykulacyjnej. Najlepsze wrażenie pozostawia natomiast początek finałowego fragmentu tej wariacji (*Prestissimo*), w którym doktorant prezentuje dużą swobodę techniczną, sprawność oraz zdecydowanie w realizacji szybkich przebiegów pianistycznych. Jest to jeden z bardziej przekonujących odcinków omawianego wykonania. W następującym po nim fragmencie *in tempo* (na przełomie stron 17/18 i dalej) ponownie pojawiają się pewne zaburzenia ciągłości narracji, mogące mieć związek z montażem nagrania (brak czasu muzycznego). Odcinek *Andiam, andiam, mio bene* cechuje nadmierny pośpiech, który utrudnia zachowanie naturalnego pulsu i logicznego frazowania. Szczególnie zauważalne jest skracanie wartości ćwierćnutowych, prowadzące do przedwczesnego pojawiania się kolejnych ósemek, a w konsekwencji do zachwiania rytmicznej równowagi całego fragmentu.

Druga wariacja stawia przed pianistą wyjątkowo wysokie wymagania techniczne. W jej początkowym przebiegu dostrzegam pewne niedostatki dyscypliny rytmicznej oraz stabilności tempa, co powoduje wrażenie nadmiernego pośpiechu i miejscowego chaosu. Faktura bywa również realizowana zbyt masywnym dźwiękiem. Jednocześnie należy podkreślić, że w dalszej części wariacji doktorant wykazuje się znaczną sprawnością pianistyczną, skutecznie pokonując trudności związane z techniką akordową, przebiegami chromatycznymi oraz

figuracjami w równoległych tercjach. Fragmenty te potwierdzają dobre przygotowanie techniczne wykonawcy oraz umiejętność realizacji szczególnie wymagających struktur pianistycznych.

Najwięcej zastrzeżeń budzi końcowy fragment (*Presto*) od ok. 15:30 minuty nagrania. Wraz ze wzrostem intensywności faktury i tempa zauważalne stają się trudności z zachowaniem precyzji tekstowej oraz kontroli nad przebiegiem muzycznym. Pojawiają się nieczystości w skokach akordowych, w 15:54, 16:32 oraz 17:16 minucie nagrania. Zwraca również uwagę powtarzający się w partii basowej dźwięk as, pełniący funkcję septymy w tonacji B-dur, którego obecności nie potwierdza wskazane przez doktoranta wydanie nutowe. Powtarzalność tego odstępstwa sugeruje raczej utrwalony wariant wykonawczy niż incydentalną pomyłkę. W rezultacie finał, pomimo niewątpliwej energii i wirtuozowskiego rozmachu, nie osiąga w pełni oczekiwanej klarowności oraz precyzji.

Interpretacja *Réminiscences de Don Juan* ukazuje pianistę dysponującego znacznym potencjałem technicznym, odwagą wykonawczą oraz umiejętnością podejmowania repertuaru o najwyższym stopniu trudności. Na uznanie zasługują szczególnie fragmenty wymagające dużej sprawności manualnej, w których doktorant potrafi sprostać skomplikowanym zadaniom fakturalnym. Jednocześnie wykonanie to nie jest wolne od niedoskonałości, związanych przede wszystkim z kulturą dźwięku, dyscypliną rytmiczną, pedalizacją oraz umiejętnością różnicowania planów brzmieniowych. Należy również zwrócić uwagę na niezadowalającą jakość techniczną montażu niektórych fragmentów nagrania, która nie zawsze spełnia standardy dobrej rejestracji dźwiękowej. Poszczególne połączenia są mało płynne, a miejscami wręcz mogą sprawiać wrażenie niedokładności wykonawczych, które ostatecznie nie wynikają z samej gry pianisty, ale właśnie z niedostatecznej staranności procesu montażowego. Okoliczności te w pewnym stopniu utrudniają jednoznaczną ocenę poszczególnych aspektów interpretacji, nie umniejszając jednak dostrzegalnych walorów artystycznych wykonania.

Drugim z przedstawionych utworów jest *Ständchen* – transkrypcja pieśni Franza Schuberta, w której na pierwszy plan wysuwają się zagadnienia związane z kształtowaniem kantyleny, subtelnością brzmienia oraz umiejętnością przeniesienia właściwości głosu ludzkiego na fortepian. Utwór ten wymaga od wykonawcy szczególnej wrażliwości na naturalny przebieg frazy, swobody narracyjnej oraz zachowania właściwych proporcji pomiędzy linią melodyczną a akompaniamentem. Doktorant wykazuje dbałość o właściwe proporcje pomiędzy głosem wiodącym a akompaniamentem, a także zróżnicowanie dynamiczne. Czasami jednak sposób kształtowania frazy budzi pewien niedosyt. Narracja muzyczna nie zawsze przebiega naturalnie i płynnie, a wyczuwalne dzielenie frazy sprawia

niekiedy wrażenie sztucznego, zakłócając ciągłość wypowiedzi muzycznej. Zauważalna jest również tendencja do przyspieszania przebiegów ósemkowych w lewej ręce, co wpływa niekorzystnie na stabilność rytmiczną i zaburza spokój akompaniamentu. Także realizacja podziałów „dwa na trzy" bywa nazbyt schematyczna, pozbawiona oczekiwanej elastyczności i swobody agogicznej. W rezultacie interpretacji brakuje miejscami naturalnego poprowadzenia frazy, tak istotnego dla oddania lirycznego charakteru serenady.

Cykl sześciu *Grandes études de Paganini* Franciszka Liszta zajmuje szczególne miejsce w literaturze fortepianowej XIX wieku, stanowiąc nie tylko świadectwo fascynacji kompozytora wirtuozerią Niccolò Paganiniego, lecz również przykład twórczego przeniesienia właściwości techniki skrzypcowej na grunt pianistyki.

Przedstawione przez doktoranta wykonanie całego cyklu oceniam jako interesującą próbę zmierzenia się z tym wymagającym repertuarem, choć poziom realizacji poszczególnych etiud nie jest całkowicie wyrównany. Korzystne wrażenie pozostawia pierwsza *Etiuda g-moll*, w której wykonawca wykazuje się odpowiednią sprawnością techniczną, zdecydowaniem oraz dobrą kontrolą nad przebiegiem muzycznym. Więcej zastrzeżeń budzi natomiast *Etiuda nr 2 Es-dur*, przede wszystkim w zakresie stabilności tempa i precyzji artykulacyjnej. Akordy ósemkowe oznaczone jako *staccato* realizowane są zbyt długo, upodabniając się charakterem do artykulacji *portato*. W środkowej części zauważalne są również niedokładności tekstowe oraz skracanie rytmu „ósemka z kropką – szesnastka", co niekorzystnie wpływa na motorykę utworu. W kolejnej, słynnej etiudzie *La campanella* doktorant podejmuje próbę oddania błyskotliwego, wirtuozowskiego charakteru kompozycji, jednak nie zawsze udaje mu się zachować stabilność pulsu i pełną precyzję wykonawczą. Pojawiają się nietrafione dźwięki, szczególnie w wymagających figuracjach skokowych, a niektórym fragmentom brakuje lekkości i naturalnej swobody. Zdecydowanie korzystniej prezentuje się czwarta *Etiuda E-dur*, w której wykonawca wykazuje się dobrą techniką, płynnością przebiegu oraz czytelnością faktury. Pozytywnie oceniam również piątą *Etiudę E-dur La chasse*, zwłaszcza pod względem różnicowania dynamiki i precyzji artykulacyjnej. Miejscami pojawiają się wprawdzie niezamierzone akcenty na zakończeniach fraz, zaburzające nieco ich naturalny przebieg, jednak zasadniczo utwór sprawia korzystne wrażenie. Największe wymagania techniczne i interpretacyjne stawia przed wykonawcą *Etiuda nr 6 a-moll* (temat z wariacjami), oparta na *Kaprysie nr 24* Niccolo Paganiniego. W jej wykonaniu dostrzegalne są zarówno fragmenty świadczące o znacznej sprawności pianistycznej doktoranta, jak i miejsca, w których oczekiwana byłaby większa precyzja i kontrola. Zastrzeżenia budzi przede wszystkim pedalizacja, której nadmierne stosowanie prowadzi niekiedy do zacierania konturów

artykulacyjnych i harmonicznych. W pierwszej wariacji zauważalne są niedokładności w szesnastkowych figuracjach lewej ręki, wynikające między innymi z nadmiernego pośpiechu. W wariacji trzeciej repetycje nie zawsze realizowane są z należytą precyzją, co sprawia wrażenie skracania wartości rytmicznych, natomiast w wariacji siódmej szczególnie odczuwalny jest brak stabilności pulsu. Pozostałe wariacje wypadają korzystniej, doktorant udowadnia umiejętność radzenia sobie ze zróżnicowanymi problemami technicznymi i zachowania ogólnej spójności formalnej utworu.

Wykonanie *Grandes études de Paganini* ukazuje spore możliwości techniczne doktoranta. Pomimo nierównego poziomu realizacji poszczególnych etiud oraz zauważalnych niedoskonałości w zakresie dyscypliny rytmicznej, artykulacji i pedalizacji, interpretacja stanowi ciekawy element przedstawionego osiągnięcia artystycznego.

Wariacje na temat kantaty Bacha Weinen, Klagen, Sorgen, Zagen należą do najbardziej poruszających dzieł fortepianowych Franciszka Liszta, łącząc niezwykłą głębię ekspresji z rozbudowaną formą wariacyjną i bogactwem środków pianistycznych. W przeciwieństwie do wielu kompozycji wirtuozowskich Liszta, w których na pierwszy plan wysuwa się błyskotliwość techniczna, omawiane dzieło wymaga od wykonawcy przede wszystkim umiejętności zbudowania wielkiej, spójnej dramaturgicznie formy.

Przedstawione nagranie oceniam pozytywnie. Doktorant wykazuje się dobrym rozumieniem konstrukcji utworu oraz umiejętnością prowadzenia narracji w ramach rozbudowanej formy muzycznej. Wykonanie sprawia wrażenie przemyślanego, a przyjęta koncepcja interpretacyjna znajduje uzasadnienie zarówno w strukturze kompozycji, jak i w jej pozamuzycznych odniesieniach. Wykonawca stara się konsekwentnie budować napięcie poprzez stopniowe zwiększanie intensywności brzmienia oraz różnicowanie artykulacji. Szczególnego znaczenia nabierają fragmenty o charakterze dramatycznym, w których Liszt wykorzystuje rozbudowane figuracje oktawowe, struktury akordowe i efekty tremolowe. Doktorant radzi sobie z tymi wymaganiami w sposób zasadniczo przekonujący, wykazując się dobrą orientacją w przebiegu formalnym i umiejętnością realizacji narastających kulminacji.

Nie wszystkie rozwiązania brzmieniowe są jednak równie satysfakcjonujące. Miejscami pojawia się tendencja do nadmiernego wyostrzania dźwięku i zbyt długiej pedalizacji, szczególnie w odcinkach o dużym natężeniu dynamicznym. W moim przekonaniu większa dbałość o szlachetność i nasycenie brzmienia, bez niepotrzebnej ostrości ataku, pozwoliłaby uzyskać bardziej zróżnicowaną paletę kolorystyczną. W muzyce o tak głębokim ładunku emocjonalnym dramatyzm nie musi bowiem wynikać wyłącznie z siły dźwięku, lecz może być budowany również poprzez napięcia harmoniczne, agogikę i subtelne zmiany barwy.

Pomimo wyżej wymienionych uwag wykonanie *Wariacji na temat kantaty Bacha Weinen, Klagen, Sorgen, Zagen* stanowi wartościową część przedstawionego osiągnięcia artystycznego. Doktorant wykazuje się tutaj konsekwencją interpretacyjną, dobrym rozumieniem formy oraz umiejętnością budowania narracji muzycznej.

Spośród przedstawionych do oceny nagrań najwyżej oceniam interpretację *Isoldens Liebestod*. Transkrypcja finałowej sceny dramatu muzycznego *Tristan i Izolda* Richarda Wagnera należy do najbardziej wymagających interpretacyjnie opracowań fortepianowych Franciszka Liszta. Jej szczególna trudność nie wynika wyłącznie z rozbudowanej faktury pianistycznej, lecz przede wszystkim z konieczności odtworzenia na fortepianie wielowarstwowej narracji muzycznej, charakterystycznej dla wagnerowskiego języka kompozytorskiego. W utworze tym zasadnicze znaczenie ma umiejętność prowadzenia długich, wzajemnie przenikających się fraz, zachowania ciągłości rozwoju harmonicznego oraz stopniowego budowania napięcia prowadzącego do kulminacji.

Doktorantowi ta sztuka się udaje. Prezentuje bardzo dobre rozumienie formy oraz umiejętność prowadzenia rozbudowanej narracji muzycznej. Szczególnie cenne jest jego wyczucie długich fraz i naturalnego przenikania się kolejnych wątków melodycznych, które stanowią jeden z najważniejszych elementów wagnerowskiej estetyki. Transkrypcja Liszta wymaga także od wykonawcy umiejętności przeniesienia na fortepian bogactwa brzmienia orkiestrowego oraz śpiewności partii wokalnej. Doktorant dostrzega wzajemne relacje pomiędzy poszczególnymi głosami, starając się zachować ich czytelność i odpowiednie proporcje dynamiczne. Dzięki temu najważniejsze wątki melodyczne pozostają wyraźnie zarysowane, a towarzyszące im struktury harmoniczne pełnią właściwą funkcję w budowaniu napięcia.

W moim przekonaniu właśnie w tym utworze najpełniej ujawniają się predyspozycje doktoranta do interpretacji muzyki o rozbudowanej dramaturgii i złożonej strukturze formalnej. Umiejętność prowadzenia długiej frazy, wyczucie kierunku rozwoju muzycznego oraz świadomość wzajemnych relacji pomiędzy poszczególnymi wątkami melodycznymi świadczą o dojrzałości artystycznej wykonawcy.

Przedstawione przez doktoranta nagrania są świadectwem jego umiejętności pianistycznych oraz konsekwencji w realizacji zamierzeń artystycznych. Pozwalają także dostrzec różnorodność zainteresowań repertuarowych oraz szeroki zakres podejmowanych przez niego problemów interpretacyjnych. Wskazane w recenzji niedoskonałości mają wspólny mianownik - dotyczą przede wszystkim: pedalizacji, jakości brzmienia, stabilności rytmicznej, precyzji artykulacyjnej, a także aspektów związanych z montażem nagrania. Wybrane spośród

wymienionych zagadnień chciałbym poruszyć w rozmowie z doktorantem podczas publicznej obrony pracy doktorskiej, traktując ją jako okazję do wymiany myśli i wysłuchania jego stanowiska wobec przedstawionych uwag i spostrzeżeń .

Bardzo wysoko oceniam natomiast przedłożoną przez doktoranta część opisową dzieła artystycznego, zatytułowaną: *Inspiracje i fascynacje Ferenca Liszta dziełami innych twórców w kontekście sztuki transkrypcji fortepianowej*. Praca pisemna składa się z części wprowadzającej – poświęconej problematyce transkrypcji fortepianowej i twórczości Franciszka Liszta oraz rozdziałów omawiających poszczególne kompozycje wchodzące w skład zarejestrowanego osiągnięcia artystycznego. Całość uzupełniają uwagi dotyczące zagadnień wykonawczych oraz wykorzystanych materiałów źródłowych i wydań nutowych.

Praca wyróżnia się przemyślaną konstrukcją, logicznym układem treści oraz konsekwencją w sposobie prezentowania poszczególnych zagadnień. Każdy z rozdziałów poświęconych omawianym kompozycjom zawiera informacje dotyczące genezy dzieł Liszta, charakterystykę utworu stanowiącego jego pierwowzór, a także szczegółową analizę formalną i pianistyczną. Autor wskazuje również wydania nutowe, z których korzystał podczas przygotowywania interpretacji, co dodatkowo podkreśla rzetelność jego podejścia do opracowywanego repertuaru.

Na uznanie zasługuje umiejętne łączenie wiedzy historycznej i muzykologicznej z własnymi doświadczeniami wykonawczymi. Szczególnie wartościowe są rozważania dotyczące problemów interpretacyjnych, specyfiki faktury fortepianowej oraz sposobów oddawania na fortepianie walorów brzmieniowych i wyrazowych oryginalnych kompozycji. Wszystkie te elementy zostały przedstawione w sposób uporządkowany i tworzą spójną, merytorycznie wartościową całość.

W mojej ocenie praca pisemna stanowi wyczerpującą i wnikliwą analizę zarejestrowanego osiągnięcia artystycznego. Potwierdza szeroką wiedzę doktoranta, jego znajomość historycznych i kulturowych kontekstów omawianych utworów, a także świadomość stylistyczną oraz umiejętność opisywania zagadnień interpretacyjnych i wykonawczych.

KONKLUZJA

Przedstawiona przez mgra Maximiliana Szadziula praca doktorska jest oryginalnym dokonaniem artystycznym, stanowi spójną całość, potwierdzającą umiejętności pianistyczne, wiedzę teoretyczną oraz zdolność do samodzielnej pracy nad zagadnieniami wykonawczymi

i interpretacyjnymi. Pomimo wskazanych w recenzji niedoskonałości, całościowa ocena przedłożonego materiału jest pozytywna. Stwierdzam, że doktorant wykazał się odpowiednimi kompetencjami w zakresie swojej dyscypliny i spełnił wymagania art. 187 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 poz. 742 z późn. zm.).

W związku z powyższym przyjmuję przedłożoną rozprawę doktorską i wnoszę o dopuszczenie doktoranta do dalszych etapów postępowania o nadanie stopnia doktora.

Szymon Musioł